

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 grudnia 2021 r.,
sprawy **P. S.**
skazanego z art. 177 § 2 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 17 marca 2021 r., sygn. akt II Ka (...)
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 15 września 2020 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 15 września 2020 r., sygn. akt. II K (...), P. S. uznany został za winnego tego, że w dniu 29 maja 2019 r. w miejscowości B. gm. K. w woj. (...), na drodze wojewódzkiej numer (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki N. o nr rej. (...), na skrzyżowaniu dróg nie zachował bezpiecznej prędkości, przekroczył dopuszczalną prędkość i na łuku drogi stracił panowanie nad pojazdem i zjechał na lewą stronę drogi (na lewy pas ruchu przeznaczony do jazdy dla pojazdów z kierunku przeciwnego), przez co doprowadził do zderzenia z jadącym prawidłowo z przeciwnego kierunku samochodem marki F. o nr rej. (...), kierowanym przez C. P., w następstwie czego

pasażerowie samochodu marki F., tj. M. P. w wyniku obrażeń wielonarządowych poniósł śmierć na miejscu, a B. P. w wyniku obrażeń wielonarządowych zmarła po przewiezieniu jej do Szpitala w K., natomiast kierowca pojazdu C. P. doznał ciężkich obrażeń ciała w postaci:

- 1) odmy i krwiaka lewej jamy opłucnej wymagających natychmiastowej interwencji medycznej pod postacią drenażu lewej jamy opłucnej w warunkach LPR (Lotnicze Pogotowie Ratunkowe), stłuczenia mięszu lewego płuca oraz płata górnego prawego płuca, co w łączności przyczyniło się do narastających zaburzeń w funkcjonowaniu układu oddechowego (między innymi zaburzenie wentylacji dróg oddechowych, tachypnoe, obniżona saturacja, sinica obwodowa), a także śladowej odmy prawej jamy opłucnej;
- 2) rozerwania lewej kopuły przepony na długości około 14 cm z jednoczesnym przemieszczeniem żołądka (wyplenionego dużą ilością treści pokarmowej), zagięcia śledzionowego okrężnicy z odcinkiem okrężnicy poprzecznej i okrężnicy zstępującej, fragmentu rozerwanego mięszu śledziony oraz trzewnej tkanki tłuszczowej do klatki piersiowej po lewej stronie, skutkujące zmniejszeniem powietrzności lewego płuca i przesunięciem śródpiersia na prawą stronę, wymagające w trybie pilnym przeprowadzenia zabiegu operacyjnego - laparotomii, tj. chirurgicznego otwarcia jamy brzusznej celem naprawy wyżej opisanych obrażeń;
- 3) rozerwania torebki i mięszu śledziony z jej jednoczesną rotacją i przemieszczeniem do klatki piersiowej po lewej stronie przez uszkodzoną przeponę, wymagające pilnej interwencji chirurgicznej, polegającej na usunięciu jej torebki i mięszu oraz założenia podwiązek naczyniowych na naczynia śledzionowe [tętnica i żyła śledzionowa), na naczynia śledzionowe krótkie, a także założenia drenu do jamy otrzewnej;
- 4) krwiaka jamy otrzewnej przykręgosłupowo na wysokości śledziony grubości do 26 mm, przy przedniej blaszce powięzi Geroty grubości do 17 mm, około wątrobowo przy bocznej ścianie grubości do 6 mm, poniżej dolnego bieguna prawego płata wątroby grubości 16 mm, w miednicy mniejszej do 30 mm);
- 5) niewielkiego krwiaka śródściennego zagięcia śledzionowego okrężnicy, bez cech perforacji i martwicy ściany;

- 6) złamania żeber po lewej stronie VI-IX w linii pachowej środkowej oraz IX-XII w ich tylnych częściach;
- 7) złamania wyrostków poprzecznych od dziesiątego do jedenastego kręgu piersiowego [Th10-11) po lewej stronie, od pierwszego do trzeciego kręgu lędźwiowego (L1-L3) po prawej stronie, od pierwszego do piątego kręgu lędźwiowego (L1 i L5) po lewej stronie;
- 8) złamania kości krzyżowej;
- 9) złamania miednicy typu AGP I, tj. rozejścia spojenia łonowego (początkowo na 13 mm, natomiast w późniejszym okresie do 20 mm), wymagające stabilizacji miednicy przy udziale systemu Ex-fix;
- 10) wieloodłamowego złamania końca bliższego lewej kości udowej z jednoczesnym przemieszczeniem odłamów kostnych skutkującego powstaniem krwiaka w tkankach miękkich w okolicznych tkankach miękkich, ze skróceniem i rotacją zewnętrzną chorej kończyny, wymagającego pilnego zabiegu operacyjnego w znieczuleniu ogólnym, polegającego na zamkniętej repozycji i wewnętrznej stabilizacji złamania gwoździem śródszpikowym (Targon PF);
- 11) złamania 1/3 dalszej prawej kości piszczelowej i prawej strzałki, początkowo zaopatrzonego szyną gipsową, a w dalszej kolejności wymagającego zabiegu operacyjnego w znieczuleniu ogólnym, polegającego na zamkniętej repozycji i wewnętrznej stabilizacji (CRIF) złamania trzonu prawej kości piszczelowej (Targon TX) oraz otwartym nastawieniu i wewnętrznej stabilizacji złamania trzonu prawej strzałki za pomocą drutu Kirschnera;
- 12) złamania trzonu lewej kości promieniowej i lewej kości łokciowej, wymagających pilnego zabiegu operacyjnego w znieczuleniu ogólnym polegającego na otwartym nastawieniu i stabilizacji wewnętrznej (ORIF) ich trzonów za pomocą płytek metalowych i śrub (LCP);
- 13) zwłknięcia stawu Lisfranca (stawów stępowo-śródstopnych) lewej stopy pod postacią rozejścia podstaw I i II kości śródstopia oraz złamania podstaw kości śródstopia, a ponadto złamanie nasady dalszej (głowy) II kości śródstopia, wymagające stabilizacji m.in. przy pomocy opatrunku gipsowego oraz repozycji podwichnięcia;
- 14) stłuczeń tułowia;

15) ran prawej kończyny dolnej (okolicy prawego kolana) - wg dokumentacji medycznej szarpanych, które to obrażenia spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu w myśl art. 156 kodeksu karnego pod postacią choroby realnie zagrażającej życiu, to jest popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 i § 2 k.k.

Za to na podstawie art. 177 § 2 k.k. wymierzona została mu kar dwóch lat i trzech miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 42 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat, a na podstawie art. 63 § 4 k.k., na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, zaliczono mu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 17 września 2019 r.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca P. S.

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 17 marca 2021 r., sygn. akt: II Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że za podstawę skazania oskarżonego P. S. przyjął przepis art. 177 § 2 k.k., orzeczony wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych ograniczył do pojazdów mechanicznych kategorii B. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca, zarzucając naruszenia:

„1. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w apelacji adwokata K. C., tj. zarzutu naruszenia art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 196 § 3 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k. i art. 201 k.p.k. i art. 200 § 3 k.p.k. art. 4 k.p.k. i art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. i 9 k.p.k. i art. 410 k.p.k. i art. 366 § 1 k.k. i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w K. w mocy orzeczenia w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza, powinna skutkować ustaleniem, iż Sąd pierwszej instancji niezasadnie oddalił wniosek obrońcy o uzupełniającą opinię biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych mgr inż. T. D. i niezasadnie zaniechał Sąd pierwszej instancji wezwania biegłego na rozprawę celem jego przesłuchania w związku z sporządzonymi opiniami oraz powołania innego biegłego celem sporządzenia opinii dotyczącej rekonstrukcji wypadku drogowego z udziałem oskarżonego, pomimo okoliczności osłabiających zaufanie do wiedzy sporządzającego opinię w sprawie i uwzględnienie opinii biegłego mgr inż. T. D., pomimo iż przedmiotowa opinia jest

niespójna, niejasna, niepełna oraz wewnętrznie sprzeczna, a w konsekwencji uniemożliwiono obrońcy i oskarżonemu zweryfikowanie prawidłowości wydanej opinii, a tym samym naruszono prawa do obrony oskarżonego,

2. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w apelacji adwokata K. C., tj. zarzutu naruszenia art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 196 § 3 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k. i art. 201 k.p.k. i art. 200 § 3 k.p.k. art. 4 k.p.k. i art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. i 9 k.p.k. i art. 410 k.p.k. i art. 366 § 1 k.k. i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w K. w mocy orzeczenia w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza, powinna skutkować ustaleniem, iż Sąd pierwszej instancji niezasadnie oddalił wniosek obrońcy o uzupełniającą opinię biegłych z Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej Uniwersytetu (...) w Ł. i niezasadnie zaniechał Sąd pierwszej instancji wezwania biegłych sporządzających w niniejszej sprawie opinie na rozprawę celem przesłuchania w związku z sporządzonymi opiniami oraz powołania innego biegłego celem sporządzenia opinii, pomimo okoliczności osłabiających zaufanie do wiedzy sporządzających opinię w sprawie i uwzględnienie opinii biegłych z Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej Uniwersytetu (...) w Ł., pomimo iż przedmiotowa opinia jest niespójna, niejasna, niepełna oraz wewnętrznie sprzeczna, a w konsekwencji uniemożliwiono obrońcy i oskarżonemu zweryfikowanie prawidłowości wydanej opinii, a tym samym naruszono prawa do obrony oskarżonego,

3. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w apelacji adwokata K. C., tj. zarzutu naruszenia art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 196 § 3 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k. i art. 201 k.p.k. i art. 200 § 3 k.p.k. art. 4 k.p.k. i art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. i 9 k.p.k. i art. 410 k.p.k. i art. 366 § 1 k.k. i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w K. w mocy orzeczenia w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza, powinna skutkować ustaleniem, iż Sąd pierwszej instancji niezasadnie oddalił wniosek obrońcy o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny toksykologii Prof. dr. hab. n med. R. W. z Katedry i Zakładu Medycyny

Sądowej Uniwersytetu (...) w P. na okoliczności jaki wpływ na organizm ma lek o nazwie lorafen (lorazepam), jak wpływa na zdolności motoryczne człowieka i czy lek wchodzi w interakcje z alkoholem, a jeżeli tak to jakie występują skutki i czy dopuszczalne jest kierowanie pojazdem pod wpływem leku, ustalenia czasu zażycia leku przez pokrzywdzonego biorąc pod uwagę ujawnione stężenie oraz ustalenia jego stężenia w chwili zdarzenia oraz stężenia alkoholu we krwi pokrzywdzonego w chwili zdarzenia, a także zaniechał Sąd pierwszej instancji przeprowadzenia dowodu z odtworzenia nagrania znajdującego się w aktach sprawy, a w konsekwencji uniemożliwiono oskarżonemu realizację prawa do obrony,

4. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w apelacji adwokata K. C., tj. zarzutu naruszenia art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. i art. 92 k.p.k. i art. 366 § 1 k.k., i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w K. w mocy orzeczenia w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza, powinna skutkować ustaleniem, iż Sąd pierwszej instancji wyrokujący dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów zebranych w niniejszym postępowaniu, wyłącznie na niekorzyść oskarżonego P. S., a także prowadził postępowanie w sposób nieobiektywny, jednostronnie na niekorzyść oskarżonego, uniemożliwiając obrońcy i oskarżonemu weryfikację materiału dowodowego poprzez oddalenie wszystkich wniosków dowodowych zgłoszonych przez obronę, a w konsekwencji naruszając prawo do obrony oskarżonego,

5. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w apelacji adwokata K. C., tj. zarzutu naruszenia art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w K. w mocy orzeczenia w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza, powinna skutkować ustaleniem, iż Sąd pierwszej instancji wyrokujący dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów zebranych w niniejszym postępowaniu, poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony P. S. dopuścił się zarzucanego mu czynu, a także by działał umyślnie;

brak uzasadnienia przez Sąd pierwszej instancji, na podstawie jakich dowodów przyjął w tym zakresie rozstrzygnięcie i nie uzasadnienie przez Sąd Okręgowy w tym zakresie stanowiska, na podstawie jakich dowodów przyjął w tym zakresie rozstrzygnięcie, a także nie wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a także nie wyjaśnił podstawy prawnej wyroku, a uchybienie to miało wpływ na treść orzeczenia, co uzasadniało uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej.

6. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu Przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w apelacji adwokata K. C. tj. zarzutu naruszenia art. 424 § 1 k.p.k. i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w K. w mocy orzeczenia w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza, powinna skutkować ustaleniem, iż braku jest wskazania w uzasadnieniu wyroku Sądu pierwszej instancji okoliczności dotyczących rodzaju zamiaru i winy, w ramach przypisanej oskarżonemu kwalifikacji prawnej czynu, a także sporządzone uzasadnienie Sądu pierwszej instancji zostało w sposób lakoniczny i wewnętrznie sprzeczny, a także nierzetelny,

7. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w apelacji adwokata K. C. tj. zarzutu naruszenia art. 5 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k., i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w K. w mocy orzeczenia w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza, powinna skutkować ustaleniem, iż Sąd pierwszej instancji rozstrzygnął wątpliwości wynikających z materiału dowodowego, w tym zeznań pokrzywdzonych, świadków, opinii biegłych wyłącznie na niekorzyść oskarżonego P. S., a także przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób jednostronnie na niekorzyść oskarżonego, ograniczając tym samym prawo oskarżonego do obrony w niniejszym postępowaniu,

8. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w apelacji

adwokata K. C. tj. zarzutu naruszenia art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. i art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. i art. 6 k.p.k. i art. 9 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. i art. 201 k.p.k. i art. 410 k.p.k. i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w K. w mocy orzeczenia w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza, powinna skutkować ustaleniem, iż Sąd pierwszej instancji niezasadnie oddalił wnioski zgłoszonych przez obronę w toku postępowania przygotowawczego i podtrzymanych w toku postępowania sądowego oraz zgłoszonych w toku postępowania sądowego, na rozprawie w dniu 6 sierpnia 2020 r. i na rozprawie w dniu 15 września 2020 r., a także zaniechał odtworzenia nagrania znajdującego się w aktach sprawy i nieprzeprowadzenie w toku postępowania nawet z urzędu w tym zakresie dowodów,

9. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w apelacji adwokata K. C. tj. zarzutu naruszenia art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. i art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. i art. 6 k.p.k. i art. 9 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w K. w mocy orzeczenia w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza, powinna skutkować ustaleniem, iż Sąd pierwszej instancji niezasadnie oddalił wnioski dowodowe obrońcy z dnia 6 sierpnia 2020 r. i z dnia 15 września 2020 r. i nie przeprowadził w toku postępowania nawet z urzędu dowodu z zeznań świadków: R. P., K. K., D. M. i D. D., E. O. oraz uzupełniającego przesłuchania C. P., M. W., J. C., W. J., D. O., matki i ciotki D. M. w sytuacji gdy osoby te posiadają istotne informacje dotyczące sprawy, a ich zeznania miałyby istotny wpływ w zakresie ustalenia prawidłowego stanu faktycznego sprawy i w konsekwencji nieuwzględnienia wniosków dowodowych zgłoszonych przez obrońcę w toku przewodu sądowego, zmierzających do wyjaśnienia wszelkich okoliczności sprawy i naruszenie tym samym prawa do obrony oskarżonego,

10. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w apelacji adwokata K. C. tj. zarzutu naruszenia art. 424 k.p.k. w zw. z art. 4 i art. 5 i art. 7 i 8 k.p.k.

i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w K. w mocy orzeczenia w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza, powinna skutkować ustaleniem, iż sporządzenie przez Sąd pierwszej instancji uzasadnienia wyroku nastąpiło w sposób pobieżny, przyjmując za podstawę tylko i wyłącznie okoliczności przemawiające za prawidłowością wersji aktu oskarżenia, przy jednoczesnym zaniechaniu rozważenia okoliczności wersji przeciwnej i okoliczności oraz dowodów korzystnych dla oskarżonego.

11. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w apelacji adwokata K. C. tj. zarzutu naruszenia art. 4 i 7, 5 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w K. w mocy orzeczenia w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza, powinna skutkować ustaleniem, iż Sąd pierwszej instancji dokonał dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań pokrzywdzonych, świadków i wyjaśnień oskarżonego i bezzasadnie przyjął, iż pozbawione są przymiotu wiarygodności w zakresie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a także nie odniósł się do kluczowych dowodów na korzyść oskarżonego,

12. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w apelacji adwokata K. C. tj. zarzutu naruszenia art. 424 § 1 k.p.k. i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w K. w mocy orzeczenia w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza, powinna skutkować ustaleniem, iż w uzasadnieniu wyroku Sądu pierwszej instancji brak jest wskazania okoliczności dotyczących rodzaju zamiaru i winy, w ramach przypisanej oskarżonemu kwalifikacji prawnej czynu, pomimo przyjęcia, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu oraz sporządzenie tego uzasadnienia w sposób pobieżny i niejasny oraz wewnętrznie sprzeczny,

13. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w apelacji adwokata K. C. tj. zarzutu naruszenia art. 5 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w K. w mocy orzeczenia w sytuacji, gdy nie było

ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza, powinna skutkować ustaleniem, iż Sąd pierwszej instancji rozstrzygnął wątpliwości wynikające z materiału dowodowego, w tym zeznań pokrzywdzonych, świadków, opinii biegłych oraz dokumentów, wyłącznie na niekorzyść oskarżonego P. S.,

14. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w apelacji adwokata K. C. tj. zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w K. w mocy orzeczenia w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza, powinna skutkować ustaleniem, iż Sąd pierwszej instancji nie zastosował zasady in dubio pro reo i nie rozstrzygnął wszelkich wątpliwości na korzyść oskarżonego P. S.,

15. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w apelacji adwokata K. C. tj. zarzutu naruszenia art. 5 § 1 k.p.k. i art. 41 § 1 k.p.k. i art. 4 k.p.k. i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w K. w mocy orzeczenia w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza, powinna skutkować ustaleniem, iż Sąd pierwszej instancji rażąco naruszył zasady domniemania niewinności oskarżonego przez skład rozpoznający sprawę, bowiem członek składu przed wydaniem wyroku w rozpoznawanej sprawie w sposób wyraźny w uzasadnieniu postanowienia o oddaleniu wniosków dowodowych na rozprawie w dniu 15 września 2020 r. przed zamknięciem przewodu sądowego oraz wydaniem wyroku dokonał oceny materiału dowodowego oraz wyjaśnień oskarżonego oraz wyraził przekonanie, iż P. S. jest winny całemu zdarzeniu, co wskazuje, iż sędzia przed wydaniem wyroku był już przekonany o winie oskarżonego i wprost wyraził swoje stanowisko, co przemawiało za koniecznością jego wyłączenia od rozpoznawanej sprawy, z uwagi na jego stronniczość, co wywołuje uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego rozpoznającego sprawę,

16. art. 4 i 7, 5 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez dokonanie przez Sąd Okręgowy w K. dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań pokrzywdzonych, świadków i wyjaśnień oskarżonego i bezzasadne przyjęcie, iż pozbawione są przymiotu wiarygodności w

zakresie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a także nieodniesienie się do kluczowych dowodów na korzyść oskarżonego,

17. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i 5 k.p.k. i 7 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w mocy orzeczenia w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza, powinna skutkować ustaleniem, iż Sąd Rejonowy wyrokujący dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów zebranych w niniejszym postępowaniu, poprzez błędne przyjęcie, że skazany P. S. dopuścił się zarzucanego mu czynu w sposób przyjęty przez Sąd pierwszej instancji i nieuzasadnienie przez Sąd Okręgowy w tym zakresie stanowiska, na podstawie jakich dowodów przyjął w tym zakresie rozstrzygnięcie, a także nie wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a także nie wyjaśnił podstawy prawnej wyroku, a uchybienie to miało wpływ na treść orzeczenia, co uzasadniało uniewinnienie skazanego, względnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej,

18. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. w zw. z art. 4 i art. 5 i art. 7 i 8 k.p.k., ponieważ utrzymał w mocy orzeczenie Sądu pierwszej instancji w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza, powinna skutkować ustaleniem, iż sporządzenie przez Sąd pierwszej instancji uzasadnienie wyroku nastąpiło niezgodnie z wymogami ustawy, w sposób lakoniczny oraz pobieżny, a także przyjmując za podstawę tylko i wyłącznie okoliczności przemawiające za prawidłowością wersji aktu oskarżenia, przy jednoczesnym zaniechaniu rozważenia okoliczności wersji przeciwnej i okoliczności oraz dowodów korzystnych dla skazanego, co uzasadniało uniewinnienie skazanego, względnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej,

19. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., polegające na niedostrzeżeniu przez Sąd Okręgowy uchybień w wyroku Sądu pierwszej instancji i wydaniu orzeczenia nadal obarczonego uchybieniami wynikającymi z dokonania przez Sąd pierwszej instancji oceny materiału

dowodowego, a przede wszystkim przyjęciu jako własnych ustaleń i ocen dowodów poczynionych przez Sąd pierwszej instancji, mimo że ustalenia te były błędne albowiem sprzeczne z dowodami zgromadzonymi w sprawie i oparte na ich dowolnej ocenie, dokonane przy tym z naruszeniem zasady in dubio pro reo, jak również nieopartej na całokształcie dowodów, przy uwzględnieniu wyłącznie okoliczności niekorzystnych dla skazanego i nie wzięci pod uwagę tych, które świadczą na jego korzyść.

20. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k., w zw. z art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez powierzchowną i niepełną kontrolę odwoławczą zarzutu dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i oparcia ustaleń faktycznych w zakresie winy i sprawstwa P. S. wyłącznie na dowodzie z zeznań świadka J. M.,

21. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 4 i art. 5 i art. 7 i 8 k.p.k., poprzez sporządzenie przez Sąd Okręgowy uzasadnienia wyroku niezgodnie z wymogami ustawy, w sposób lakoniczny oraz pobieżny, przyjmując za podstawę tylko i wyłącznie okoliczności przemawiające za prawidłowością wersji aktu oskarżenia, przy jednoczesnym zaniechaniu rozważenia okoliczności wersji przeciwnej i okoliczności oraz dowodów korzystnych dla oskarżonego, a także wątpliwości wynikających z materiału dowodowego na korzyść skazanego.

22. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nierozważenie w sposób należyty zarzutów apelacji dotyczącego rozstrzygnięcia przez Sąd nieusuwalnych wątpliwości wyłącznie na niekorzyść P. S. w zakresie winy i sprawstwa, mimo iż istnieją wątpliwości co do sprawstwa skazanego z uwagi na zebrany w sprawie materiał dowodowy,

23. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez niezastosowanie zasady in dubio pro reo i nierozstrzygnięcie przez Sąd Okręgowy wszelkich wątpliwości na korzyść skazanego P. S.,

24. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie w sposób należyty zarzutów apelacji dotyczących rozstrzygnięcia przez Sąd nieusuwalnych wątpliwości wyłącznie na niekorzyść P. S. w zakresie winy i sprawstwa, mimo iż istnieją wątpliwości co do sprawstwa skazanego z uwagi na zebrany w sprawie materiał dowodowy,

25. art. 4 i 7, 5, art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd Okręgowy dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci, zeznań świadków, opinii biegłych i wyjaśnień skazanego i bezzasadne przyjęcie, iż pozbawione są one przymiotu wiarygodności w zakresie okoliczności przemawiających na korzyść skazanego, a także nieodniesienie się do kluczowych dowodów na korzyść skazanego,

26. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niezastosowanie zasady in dubio pro reo i nierozstrzygnięcie przez Sąd Okręgowy w K. wszelkich wątpliwości na korzyść skazanego P. S., w szczególności na niedostrzeżeniu przez Sąd Okręgowy w K. uchybień w wyroku Sądu 1 instancji i wydaniu orzeczenia nadal obarczonego uchybieniami wynikającymi z dokonania przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego, a przede wszystkim przyjęciu jako własnych ustaleń i ocen dowodów poczynionych przez Sąd I instancji, mimo że ustalenia te były błędne albowiem sprzeczne z dowodami zgromadzonymi w sprawie i oparte na ich dowolnej ocenie, dokonane przy tym z naruszeniem zasady in dubio pro reo, jak również nieopartej na całokształcie dowodów, przy uwzględnieniu wyłącznie okoliczności niekorzystnych dla skazanego i nie wzięciu pod uwagę tych, które świadczą na jego korzyść,

27. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutu podniesionego w apelacji skazanego P. S., tj. zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mając istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegających na błędnym przyjęciu, że oskarżony P. S. dopuścił się zarzucanego mu czynu oraz bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony działał umyślnie, podczas gdy okoliczności ujawnione w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji przemawiają za przyjęciem braku winy a także z ostrożności procesowej w przypadku niepodzielenia przez Sąd odwoławczy powyższego, niezastosowanie w stosunku do oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, a w szczególności nie wzięcia pod uwagę, iż oskarżony jest osobą młodocianą oraz także oskarżony poniósł poważny uszczerbek w związku z

popelnionym przestępstwem, co uzasadniało uniewinnienie skazanego od zarzucanych mu czynów względnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej,

28. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu podniesionego w apelacji adwokata K. C., zarzutu dotyczącego rażącej niewspółmierności kary, środka karnego oraz środka kompensacyjnego wskazanego w art. 438 pkt 4 k.p.k. będącego następstwem nieprawidłowego zastosowania przepisów art. 53 § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 2 k.k.

i art. 55 k.k., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na wymierzeniu oskarżonemu kary przekraczającej stopień winy oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości przypisanego czynu, na skutek nieuwzględnienia wszystkich okoliczności wiążących się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami wymiaru kary,

29. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. poprzez niezmiennienie wyroku Sądu pierwszej instancji w zakresie kosztów sądowych i opłaty i niezwolnienie skazanego P. S. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i opłaty z uwagi na sytuację materialną, osobistą oraz zdrowotną skazanego.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. w całości oraz wyroku Sądu Rejonowego w K. w całości i uniewinnienie skazanego w całości od popełnienia przypisanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. w całości i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w K. w całości i przekazanie w całości sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. w całości i przekazanie w całości sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co musiało skutkować jej oddaleniem na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Już sama konstrukcja zarzutów kasacyjnych jest nieczytelna, zarzuty te wzajemnie się przeplatają, wielokrotnie powtarzając się, przez co ich wielość jest

zbyteczna, stwarzają jedynie „pozory powagi” zaś ich uzasadnienie jest nadzwyczaj ogólnikowe, w niewielkim tylko stopniu odnoszące się do okoliczności faktycznych sprawy, za to zawierające zbędne odwołania się do abstrakcyjnie trafnych wywodów z piśmiennictwa prawniczego, czy orzecznictwa.

Przede wszystkim jednak, przypomnieć wypada, że możliwość wniesienia dopuszczalnej i skutecznej kasacji jest istotnie ograniczona, jako że celem kasacji jest jedynie wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych rażących naruszeń prawa o podobnej randze, zatem takich, których pozostawienie w obrocie prawnym kłóciłoby się z prawidłowo rozumianym poczuciem społecznej sprawiedliwości. Dlatego w toku postępowania kasacyjnego nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów i nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych. Treść art. 523 § 1 k.p.k. wyklucza możliwość formułowania w kasacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nawet wtedy, gdy w wyniku instrumentalnego zabiegu autora kasacji, zmierzającego do ominięcia tego ustawowego ograniczenia – przyjmuje on postać (pozornie) zarzutu rażącego naruszenia prawa. Zgodnie z art. 519 k.p.k. kasację wnosi się od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, a to rodzi tę konsekwencję, że zarzuty kasacyjne muszą być skierowane wprost pod adresem orzeczenia sądu odwoławczego, punktowo i precyzyjnie wskazując na dowolność lub nielogiczność argumentacji Sądu odwoławczego przeprowadzającego kontrolę odwoławczą. Innymi słowy oznaczało, że nie jest wystarczającą polemiką z wynikami tej kontroli.

W przedmiotowej kasacji zresztą zarzuty sformułowane przez obrońcę skazanego są niemalże wierną kopią zarzutów podnoszonych w środku odwoławczym wniesionym i rozpoznawanym przez sąd odwoławczy (pkt 1 - 15, a w pkt 16 - 28 kompilacją wcześniejszych zarzutów apelacyjnych). Także część uzasadniająca potencjalną wadliwość orzeczenia sądu odwoławczego, w żaden sposób nie różni się od treści uzasadnienia złożonej apelacji. O ile powielenie w kasacji argumentacji przedstawionej wcześniej w zwykłym środku odwoławczym może być w niektórych sytuacjach skuteczne, o tyle dotyczy to jedynie tych sytuacji, w których sąd odwoławczy zgodnie z wymogiem art. 433 § 2 k.p.k. nie rozpoznał

należycie wszystkich zarzutów apelacyjnych i nie odniósł się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia zgodnie z dyspozycją art. 457 § 3 k.p.k. Tymczasem lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku przekonuje o rzetelności przeprowadzonej kontroli odwoławczej, przy pełnym respektowaniu dyspozycji art. 457 § 3 k.p.k. Sąd odwoławczy odniósł się bowiem wprost do wszystkich sformułowanych w apelacji zarzutów, dokonując ich rzetelnej oceny. Odnosząc się do zarzutu dotyczącego opinii biegłych z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych i biegłych z Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej, zasadnie stwierdził, że skarżący nie wykazał, aby opinie te były niepełne lub niejasne, albo też zachodziły sprzeczności w ich treści, powodujące konieczności przesłuchania biegłych na rozprawie, czy też powołania innego zespołu biegłych sądowych w dziedzinie toksykologii. Prawidłowo i w wystarczający sposób Sąd odwoławczy odniósł się także do ustaleń Sądu I instancji co do prędkości pojazdów uczestniczących w zdarzeniu, zasadności oddalenia przez Sąd wniosków dowodowych i ewentualnych podstaw do wyłączenia sędziego (skądinąd oczywistym jest, że decyzja o oddaleniu wniosków dowodowych nie stanowi przesłanki wystarczającej dla stwierdzenia o braku bezstronności sędziego orzekającego, zresztą wniosku w trybie art. 41 § 1 k.p.k. nie złożono w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, co świadczy o próbie instrumentalnego wykorzystania okoliczności podnoszonych przez obrońcę w tej mierze), konieczności przesłuchania świadków na rozprawie, zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych, zastosowania zasady *in dubio pro reo* i w końcu rażącej niewspółmierności kary. Skarżący, podnosząc w kasacji bliźniaczo podobne zarzuty jak w apelacji, dotyczące ww. kwestii, w istocie domaga się ponownej kontroli instancyjnej. Tak sformułowane zarzuty przez skarżącego należało ocenić w kategoriach oczywistej bezzasadności, wręcz na granicy prawnej ich dopuszczalności. W kategorii prawnej niedopuszczalności w postępowaniu kasacyjnym należało ocenić podniesione w kasacji zarzuty rażącego naruszenia art. 4, 7, 410 i art. 424 § 1 k.p.k., jako skierowane do orzeczenia sądu pierwszej instancji. Sąd odwoławczy nie dokonywał własnej oceny dowodów a jedynie kontrolował prawidłowość ich oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, nie mogąc tym samym obrazić reguł wynikających z normy zawartej w art. 7 k.p.k.

Zarzuty rażącego naruszenia ww. przepisów postępowania sformułowane w punktach 16 i 25 kasacji są w istocie odpowiednikami zarzutów opisanych w apelacji, kwestionującymi wprost ustalenia faktyczne w przedmiotowej sprawie, co – jak wskazano powyżej – jest niedopuszczalnym zabiegiem w postępowaniu kasacyjnym. W ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego niejednokrotnie podkreślano, że zarzut obrazy art. 7 k.p.k. stawiany wyrokowi sądu odwoławczego może być skuteczny tylko wtedy, gdy sąd ten prowadził własne postępowanie dowodowe, względnie zmieniając wyrok sądu pierwszej instancji, odmiennie ocenia przeprowadzone przez ten sąd dowody. W przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca, wobec czego zarzuty opisane w wyżej wskazanych punktach skargi kasacyjnej należało uznać za oczywiście bezzasadne.

Nie ma sensu nawet wspominać o zarzucie obrazy art. 5 § 2 k.p.k., jako że mamy tu do czynienia z kompletnym nieporozumieniem sprowadzającym się do postrzegania obrazy tego przepisu, jako następstwa wadliwej – wedle oceny autora kasacji - oceny dowodów.

Natomiast, już tylko marginalnie zauważyć należy, że akurat w tej sprawie, jak w niewielu sprawach o przestępstwa z art. 177 k.k., okoliczności przedmiotowe i podmiotowe czynu skazanego powodującego omawiane zdarzenie drogowe są oczywiste. Jest tak, skoro przekroczenie prędkości przez skazanego S. jest oczywiste (nawet przyznane), wielkość tego przekroczenia nie ma istotnego znaczenia skoro oczywistym jest, że ono było przyczyną wypadnięcia samochodu prowadzonego przez skazanego poza oś jezdni, na łuku drogi, i uderzenia w prawidłowo jadący samochód kierowany przez pokrzywdzonego, zaś sposób jazdy oraz stan psychofizyczny pokrzywdzonego także nie miały znaczenia skoro oczywistym jest, że nie miał on możliwości uniknięcia wypadku, lub choćby zmniejszenia jego następstw. Przekroczenie przez skazanego przepisów prawa o ruchu drogowym sprowadzające się do jazdy z prędkością nie pozwalającą na bezpieczne pokonanie zbliżającego się łuku drogi i agresywnego, niedostosowanego do aktualnych warunków drogowych, sposobu jazdy, nastąpiło, co oczywiste i nie wymagające szerokiego dowodzenia umyślnie. Twierdzenia skazanego, jakoby ów styl jazdy i przekroczenie prędkości bezpiecznej nastąpiło na skutek „presji” stworzonej przez agresywny i niebezpieczny sposób jazdy kierowcy

samochodu B. zostały prawidłowo przez oba Sądy ocenione jako niewiarygodne (warto tu zauważyć trafne wywody Sądu odwoławczego, który wskazał na wynikające z zeznań świadka M. A. zachowanie obu kierowców, tj. skazanego i J. M., po wyprzedzeniu jego samochodu a przed wypadkiem tj. wzajemne wyprzedzanie się). Poza tym, nawet gdyby na moment założyć, że skazany rzeczywiście czuł „presję” wynikającą ze sposobu jazdy J. M., to przecież jasne jest, że nic nie zmuszało skazanego do poddanie się owej „presji”, bowiem oczywiste jest że nie musiał jej skazany poddawać się np. znacznie zmniejszając prędkość, czy nawet zatrzymując się. Miejsce zdarzenia, pora roku i dnia, jak też jakiegokolwiek inne okoliczności nie uzasadniają twierdzenia, iżby skazany miał powody do obaw o własne bezpieczeństwo w przypadku np. zatrzymania swego pojazdu. Jeżeli więc agresywna jazda kierowcy B. wywołała w nim potrzebę „rywalizacji na drodze”, to, wobec bardzo tragicznych skutków na drodze, do jakich ta „potrzeba” doprowadziła, odpowiedzialność jaką poniósł skazany, określona w obu zaskarżonych wyrokach, bynajmniej nie jawi się jako niesprawiedliwa i wymagająca interwencji w postępowaniu nadzwyczajnym.

Zarzut sformułowany w pkt 28, odnoszący się do rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec skazanego kary jest niedopuszczalnym w związku z kategoryczną treścią art. 523 § 1 zdanie drugie k.p.k., w którym ustanowiono generalną zasadę wykluczającą oparcie kasacji na zarzucie niewspółmierności kary. Skarżący dąży do przeprowadzenia kontroli wymiaru kary w sposób merytoryczny, właściwy do postępowania odwoławczego. Wreszcie, jako niezasadny oczywiście należało uznać zarzut (pkt.29) dotyczący orzeczenia o kosztach sądowych i opłaty, choćby tylko z uwagi na rażącą ogólnikowość (a właściwie jego brak) uzasadnienia tego zarzutu

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, obciążając skazanego kosztami postępowania kasacyjnego w myśl art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.